

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4CdoDr/1/2026
Identifikačné číslo spisu:	7723203609
Dátum vydania rozhodnutia:	19.08.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:7723203609.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkýň 1/ R.M. S., narodenej XX. Q. XXXX, I. XXX, 2/ Q. U.A., narodenej XX. U. XXXX, J., K. W. Q. XXX/XX, 3/ R.M. S.A., narodenej XX. R. XXXX, I. XXX, všetky zastúpené advokátom JUDr. Jozefom Karabašom, Sabinov, Ružová 10, proti žalovaným 1/ X. S., narodenému X. U. XXXX, S., V. D. XXX/XX, zastúpenému PIHORŇA, LENÁRT, JAŠŠO, s.r.o., Košice, Hrnčiarska 29, IČO: 50 453 785, 2/ Slovenskej republike, v mene ktorej koná Ministerstvo hospodárstva SR, Bratislava, Mlynské nivy 44/a, IČO: 00 686 832, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, vedenom na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 5C/67/2023, o dovolaní žalovaného 1/ proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 18. decembra 2025 sp. zn. 6Co/131/2025, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyniam 1/ až 3/ priznáva voči žalovanému 1/ nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Michalovce (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 24. marca 2025, č. k. 5C/67/2023-185 I. žalobu zamietol, II. priznal žalovanej 1/ voči žalobcom 100 % náhradu trov konania, o ktorej výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia a III. náhradu trov konania medzi žalobcami a žalovaným 2/ nepriznal. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne podľa § 132 ods. 1, § 133 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), zák. č. 265/1992 Zb. o zápisoch vlastníckych a iných vecných práv k nehnuteľnostiam a zák. č. 266/1992 Zb. o katastri nehnuteľností a vecne tým, že predmetom sporu je určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré sú vedené na LV č. XXXX k. ú. B., obec B., okr. Michalovce ako parcely registra „C“ č. XXXX - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 23 m², č. XXXX - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 15 m², ako aj stavby, a to rekreačné chaty, ktoré sú postavené na týchto parcelách na ktoré doposiaľ súpisné číslo vydané nebolo a tieto nie sú vedené v evidencii nehnuteľností. Z LV č. XXXX k. ú. B. vyplývalo, že ako výlučný vlastník týchto nehnuteľností je vedený žalovaný 1/ X. S. na základe kúpnej zmluvy č. 6/2023, ku ktorej bol vklad povolený pod V-713/2023 z.d. 17. 04. 2023, čz-185/23. Z kúpnopredajnej zmluvy č. 6/2023

súd prvej inštancie mal za preukázané, že predávajúcim bola SR - Ministerstvo hospodárstva SR a kupujúcim bol X. S., predmetom predaja boli sporné nehnuteľnosti za kúpnu cenu 11.011 eur. Súd mal tiež z LV č. XXXX za preukázané, že predmetné parcely boli pôvodne vedené vo vlastníctve Československého štátu - Duklianske tlačiarne n. p. Prešov v celosti, a to titulom hospodárskej zmluvy UP-SP-206/81. Súd mal ďalej za preukázané, že tieto nehnuteľnosti spolu s predmetmi postupnej spotreby boli evidované na karte prevádzkovej jednotky a za sumu 70.000 Kčs boli dňa 07. 09. 1992 ponúknuté do verejnej dražby, ktorá sa konala 20. 09. 1992. Zo zápisnice o konanej dražbe zo dňa 20. 09. 1992 mal súd za preukázané, že uvedené nehnuteľnosti ako aj DKP predmety za dražobnú cenu 71.000 Kčs vydražil U. S., r. č. XXXXXX/XXX, bytom I. XXX, okr. V. Výplynulo to z potvrdenia o predaji prevádzkovej jednotky zo dňa 30. 09. 1992, ako aj z ďalšieho potvrdenia zo dňa 02. 10. 1992. Predmet dražby bol dňa 30. 10. 1992 odovzdaný vydražiteľovi, o čom bol spísaný záznam uvedeného dňa. Duklianske tlačiarne, š.p. v likvidácii, Levočská 5, Prešov a U. S., nar. XX. XX. XXXX uzavreli na nehnuteľnosti vedené na LV č. XXXX k. ú. B. kúpnopredajnú zmluvu a tie isté nehnuteľnosti boli následne po dražbe odpredané U. S. za 71.000 Kčs. Predmetná zmluva bola daná na vklad do katastra nehnuteľností dňa 17. 01. 1994, pričom Okresný úrad Michalovce dňa 10. 09. 1996 pod V 100/94 rozhodol o prerušení vkladového konania a žiadal predložiť originály, resp. overené fotokópie výpisu z obchodného registra predávajúceho Duklianske tlačiarne, š.p. v likvidácii, zápisnicu z dražby a potvrdenie Obecného úradu B. o pridelení súpisných čísel na chaty. Následne U. S. komunikoval jednak s Okresným úradom Michalovce, katastrálnym odborom ako aj s Obcou B. a časť požadovaných dokladov okresnému úradu doručil. Čo sa týka rozhodnutia o pridelení súpisného čísla toto rozhodnutie nedoručil, nakoľko Obec B. mala na základe výkazu výmer, ktorý predložil U. S. pochybnosti o správnosti výmery prevádzaných parciel, na ktorých stoja predmetné chaty. Súd prvej inštancie mal tiež za preukázané, že od vydraženia nehnuteľností, ktoré tvoria predmet sporu sa o tieto staral U. S., ktorý jednak platil za tieto dlhodobé daň, mal uzavretú zmluvu o dodávke elektriny, ako aj zmluvu na dodávku vody a na vodné a stočné a za odobrané médiá dodávateľom riadne dlhý čas platil. Z týchto dokladov mal za preukázané, že v danom prípade na ten istý predmet existujú dva nadobúdacie tituly, jednak zápisnica z dražby zo dňa 20. 09. 1992, ako aj kúpnopredajná zmluva, ktorú uzavreli žalovaný 1/ so žalovaným 2/. Súd prvej inštancie konštatoval, že absenteje právny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva žalobkyň resp. poručiteľa a teda nikdy nedošlo k okamihu nadobudnutia vlastníckeho práva predmetnou zmluvou. V neposlednom rade považoval za potrebné poukázať na skutočnosť, že žalobca sa nikdy vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti nestal a teda nemohol túto ani dobromyseľne užívať. V danom prípade u právneho predchodcu žalobkyň sa nedá hovoriť ani o dobromyseľnom užívaní nehnuteľnosti, nakoľko sa niekoľkokrát pokúsil vlastnícke právo nadobudnúť a dokonca aj zapísať na LV prostredníctvom okresného úradu katastrálny odbor, avšak neúspešne. Vzhľadom na uvedené v priebehu celých rokov vedel, že vlastníkom predmetných nehnuteľností sa nestal. Súd prvej inštancie poukázal aj na tú skutočnosť, že v rámci dedičského konania po nebohom U. S. sp. zn. 26D/32/2020, ktoré bolo ukončené dňa 15. 06. 2020 sa uvedené nehnuteľnosti nestali predmetom dedenia, resp. ani nebolo prerušené dedičské konanie s tým, že by boli žalobkyne odkázané na podanie žaloby o určenie vlastníckeho práva, resp. o určenie, že uvedené nehnuteľnosti patria do dedičstva po nebohom, a o toto sa nepokúsili až do doby, kým sa vlastníkom stal žalovaný 1/. O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 CSP.

2. Krajský súd v Košiciach uznesením z 18. decembra 2025 sp. zn. 6Co/131/2025 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí súdu prvej inštancie vytkol, že vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil ustanovenia zákonov, ktoré na daný prípad dopadajú, konkrétne ust. § 1, § 2 ods. 1, § 4 ods. 1, 2, § 11 ods. 1, § 12 ods. 1, 3 zák. č. 427/1990 Zb. o prevodoch vlastníctva štátu k niektorým veciam na iné právnické alebo fyzické osoby, prípadne použil správne ust. § 7 ods. 1, § 14 ods. 2 zák. č. 265/1992 Zb. o zápisoch vlastníckych a iných vecných práv k nehnuteľnostiam, avšak nesprávne ich aplikoval na prejednávajúcu vec, v dôsledku čoho nezameral dokazovanie na zistenie a posúdenie relevantných skutočností a z vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým a právnym záverom.

3. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal žalovaný 1/ (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z ustanovení § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP. K vade podľa §

420 písm. f) CSP uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým bol zrušený rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie, je založené na nesprávnom právnom posúdení veci, ako aj na procesne vadnom prístupe k hodnoteniu dôkazného stavu. Dovolateľ mal za to, že v danom prípade neboli splnené zákonné predpoklady pre postup odvolacieho súdu podľa § 389 CSP, keďže nešlo o situáciu, ktorá by si vyžadovala doplnenie dokazovania alebo odstránenie procesných väd takého charakteru, ktoré by bránili vecnému rozhodnutiu, ale naopak - skutkový stav bol dostatočne ustálený pre meritórne rozhodnutie. Namietal, že odvolací súd napriek tomu, že neidentifikoval žiadne zásadné procesné pochybenie, ktoré by znemožňovalo vecne rozhodnúť, pristúpil k zrušeniu rozhodnutia a vráteniu veci na ďalšie konanie, čím de facto suploval dôkaznú aktivitu žalobkyň. V ďalšom podrobne rozoberal skutkový a právny stav sporu. Navrhol, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalobkyne 1/ až 3/ vo svojom vyjadrení k dovolaniu súhlasili s rozhodnutím odvolacieho súdu a mali za to, že odvolací súd správne a zákonne identifikoval pochybenia súdu prvej inštancie, v dôsledku pochybení na strane súdu prvej inštancie zrušil jeho rozhodnutie a vrátil mu vec na ďalšie konanie a rozhodovanie. Uznesenie odvolacieho súdu považovali za zákonné a vecne správne.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného 1/ je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné [§ 447 písm. c) CSP]. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom procese zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

7. V zmysle § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, je otázkou zákonnosti a jej riešenie patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (m. m. napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

8. Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Žalovaný 1/ podal dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 420 CSP, je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej, alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. Dovolací súd zastáva názor, že (kasačné, procesné) uznesenie, ktorým odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie, nie je rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej. Rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej je rozsudok, ktorým

odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie buď potvrdzuje, alebo mení. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu uznesenie, ktorým odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie, nie je ani rozhodnutím, ktorým sa konanie (o veci vymedzenej žalobou) končí. V dôsledku kasácie prvoinstančného rozhodnutia a vrátenia veci na ďalšie konanie nie je vec právoplatne skončená a súd prvej inštancie znovu o nej koná a rozhoduje (napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/99/2017, 3Cdo/236/2016, 8Cdo/130/2017, 4Cdo/189/2020).

10. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 19/2017, ktorého právna veta znie: „Dovolanie proti uzneseniu, ktorým odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie, nesmeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, ani rozhodnutiu, ktorým sa konanie končí, proti ktorým je dovolanie prípustné v zmysle ustanovenia § 420 Civilného sporového poriadku.“

11. Treba zdôrazniť, že samotná povaha uznesenia odvolacieho súdu o zrušení rozhodnutia súdu prvej inštancie a vrátení veci tomuto súdu na ďalšie konanie otvára sporovým stranám možnosť v pokračujúcom spore uplatniť všetky svoje procesné práva, vrátane práv na využitie riadnych, prípadne aj mimoriadnych opravných prostriedkov.

12. Najvyšší súd vzhľadom na uvedené dovolanie žalovaného 1/ ako neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP a to bez skúmania, či v konaní došlo k dovolateľom namietanej procesnej nesprávnosti.

13. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

14. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.